

SYMPHONIETTA DOMESTICA
DOOR JOHAN DE MOLENAAR

I

Het gras is geurend in den avondstond.
Zij wuift mij na vanaf het klein balcon;
ik ga, 'k begrijp 't niet: deze dag ging om.

Ik weet niet meer wanneer 'k gekomen ben;
'k herinner mij niet meer langs welken weg.
'k Was blind en doof en ik had niets gekend,

in duizend jaren, niets dan enkel dorst.
— En nu, om Eene, op dat klein balcon,
geurt 't gras als in Gods eersten avondstond.

2

Ik woon nu aan den rand der stad
met uitzicht over landerijen;
vlak tegenover, lang en glad,
de rails waarlangs de treinen glijen

naar andre steden aan den rand
waarvan ook stille menschen kijken
naar eender neevlig weideland
en die wellicht ook eens bereiken,

als ik, de rust zichzelf te zijn
in onbedreigd en afgelegen
geluk, als een verstild festijn,
waarop van 't allerteerste wordt gezwegen....

3

Het eigene, vertrouwde, stille:
de kamer met goudbruin behang;
het weten, 'k zou niet anders willen,
het wenschen, dat dit levenslang
zoo duren moog',

het onbenoembaar samenwezen
met Eene. — In dit stil vertrek
haar lief bewegen, zooals 't dezen,
en elken, dag was; en 't gesprek
van oog in oog;

en 't allerkostlijkst, woordenlooze....
— Zij zag mij schrijven. „Zeg het niet,
o, raak niet aan het àl te broze....”
— Ik zweeg en zag hoe een verschiet
ten hemel boog.

4

Een middag thuis. Alleen. Het late licht
versombert langzaam langs de bruine wanden.
Het boek ontgleed mijn dadenlooze handen.
In 't venster kijkend zie 'k hoe mijn gezicht

strak staat als was het een fotografie,
een goed gelijkende, waarop 'k blijf staren:
zóó is mijn neus, mijn mond, dat zijn mijn haren
en dat mijn eigen oog, waarin ik zie....

Wijd is de stilte buiten mij en in
mijzelf is zij veel wijder nog gespannen,
want zóó alleen was ik nog niet. Vermannen
moet 'k mij; angstig houd ik mijn adem in —

alsof ik droom: dien duizeldiepen val! —
Hulploos noem ik van vrouw en kind de namen —
stroohalm en drenkeling. — Dan stort tezamen
al wat ik ben en was en wezen zal.
